

عشق به روایت

مادران چشم به راه

دمادم انتظار و بی قراری، میراث جنگ برای مادران و پدران شهیدای جاوید الاثر است. حال صحنه‌هایی از این انتظار را فاطمه بهبودی با عشق و علاقه با هنرمندی در قاب دوربین خود ثبت کرده است. او از سال ۸۶ وارد دنیای خبر و عکاسی مستند شده، با بیشتر روزنامه‌ها و خبرگزاری‌های کشور سابقه همکاری داشته و حالاً نه تنها در داخل کشور که در خارج از کشور نیز خیلی‌ها او را با مجموعه عکس مادران انتظار می‌شناسند؛ مجموعه عکسی که در مسابقه 2015 world press photo شایسته تقدیر شده و مقام اول هفتاد و یکمین جشنواره بین‌المللی POY (عکس‌های سال جهان) را به دست آورده است.

مادر شهید قیطانی در خرمشهر. خانه آنها در جنگ ویران شد، اما بعد از بازگشت، دوباره خانه را به همان شکل قدیم ساختند تا پسرشان راه خانه را گم نکند.

زهرابنازاده مادر شهید حمیدرضا بنازاده، ۲۷ سال منتظر برگشتن پیکر پسرش بود. او هر سال به مناطق جنگی می‌رفت و از خدا می‌خواست پسرش برگردد.

مادر شهید بهروز صبوری. تصویر لحظه‌ای را نشان می‌دهد که اقوام و آشنایان پیدا شدن پیکر بهروز را به او تبریک می‌گویند.

شهدای مفقود الاثر، رفته‌اند سال‌ها پیش... اما خاطره، عکس و حرف‌هایشان هنوز زنده است.

لحظه دیدار مادر شهید احمد افشار در گلزار شهید؛ مادری که ۳۰ سال منتظر بازگشت پسرش بود؛ پیکر احمد از طریق بلاکی که بر گردن داشت، شناسایی شد.

چشم‌انتظاری مادران نشان تمامی ندارد و آنها لحظه‌های بلند انتظار را فقط با مرور خاطره‌ها و یادگاری‌ها سر می‌کنند.

خدیجه خانم مادر یک شهید در شهر فسا. او زیر درختی که پسرش ۳۰ سال پیش در حیاط خانه کاشته زندگی می‌کند.

